

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2019. május 22. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A pénzmosás büntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2018. december 12. napján kelt 20.B.770/2018/17. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott terhére rótt bűncselekményt folytatólagosan elkövetettnek minősíti.

A vádlottat Magyarország területéről 5 (öt) évre kiutasításra is ítéli.

Az előzetes mentesítést mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 5000 (ötezer) forint büntügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A Fővárosi Törvényszék a 2018. december 12. napján kihirdetett 20.B.770/2018/17. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki pénzmosás büntettében [Btk. 399. § (2) bekezdés a) pont], és ezért 1 év 6 hónap - végrehajtásában 3 év próbaidőre felfüggesztett - szabadságvesztésre ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön, és az utólagos elrendelés esetén a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Egyúttal előzetes mentesítésben is részesítette.

Határozott az eljárás során felmerült büntügyi költség vádlott általi viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a kihirdetését követően az ügyész - a Be. 583.§ (3), 584.§ (3) és 590.§ (3) bekezdésében írt kioktatást követően - a vádlott terhére a büntetés tekintetében, kiutasítás alkalmazása és az előzetes mentesítés mellőzése érdekében jelentett be fellebbezést, míg a vádlott és védője az ítéletet tudomásul vette.

A fellebbezés indokolásában az ügyész azzal érvelt, hogy a vádlott személyi körülményei, magyarországi tartózkodásának rövid ideje, és családi élete nem alapozhatja meg a súlyos bűncselekmény esetén a kiutasítás alkalmazásának mellőzését. A vádlott Magyarországon való tartózkodása nem kívánatos, a büntetési célokat a több büntetés együttes alkalmazása szolgálja megfelelően.

Az előzetes mentesítés tekintetében nem lehet figyelmen kívül hagyni az elkövetett bűncselekményt

és annak elkövetési módját sem, amelyeket bár az elsőfokú bíróság megvizsgált, de azokból helytelen következtetésre jutott. Önmagában a vádlott büntetlen előélete, rendezett életvitele legfeljebb a szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztésére adhat okot, mindezek az előzetes mentesítés körében a bűncselekmény jellege és elkövetési módja mellett - melyek az érdemesség ellen hatnak - súlytalanok.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.900/2018/5. számú átiratában a fellebbezést megfogalmazása szerint „módosítva, a vádirat szerinti jogi minősítés megállapításáért is” fenntartotta.

Kifejtett álláspontja szerint a felülbírálat terjedelme a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján az ügyészi fellebbezés tartamára figyelemmel teljesszerű, mert az előzetes mentesítés támadása nem tekinthető a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontja alapján bejelentett fellebbezésnek, figyelemmel arra, hogy az előzetes mentesítés, bár a kiszabott büntetéshez kapcsolódik, de a neme, mértéke vagy tartama kategóriába nem sorolható be.

A korábbi büntetőeljárási törvény hatálya idején érkezett vádirat alapján indult ügyben az elsőfokú bíróság nem követett el olyan eljárási szabálysértést, amely az ügy másodfokú érdemi felülbírálatának akadályát jelentené.

A törvényszék az előkészítő ülésen a vádlott beismerő nyilatkozatának elfogadását megtagadta, mert a bűnösség elismerésében nem találta egyértelműnek, ezt követően nyomban tárgyalást tűzött ki, amit meg is tartott. Ennek során a vádlott korábbi vallomása lényegének ismertetését mellőzte, a vádlott azt nem kívánta kiegészíteni, további kérdés sem hangzott el felé. A vádlott és védője a vádbeli tényeket nem vitatták, az okirati bizonyítékok tartalmát elfogadták, ezek ismertetését is mellőzte a törvényszék. A vádlott a nyomozás során érdemi vallomást nem tett.

Az elsőfokú bíróság a vádlottnak az előkészítő ülésen tett, majd a tárgyaláson rendelkezésre állt vallomása alapján úgy ítélte meg, hogy a beismerése eshetőleges szándékkal történő elkövetésre vonatkozott, ennek alapján a beismerő vallomását bűnösségre is kiterjedőnek tekintette, és megállapította, hogy a tényállásban írt magatartásával elkövette a pénzmosás büntettét. A vádirattal egyezően állapította meg a tényállást, azt egy mondattal kiegészítve, miszerint „a vádlott az általa felvett pénzüsszegeket az őt megbízó személy részére adta át”.

Az ügyészi álláspont szerint az elsőfokú bíróság az indokolás körében mulasztott, mert az elsőfokú ítéletnek formálisan nincs bizonyítékokat értékelő, illetőleg jogi indokolást tartalmazó része. Azonban az indokolás első oldalán szerepel, hogy a vádlott az előkészítő ülésen a bűnösségét beismerte, a harmadik oldalon a büntetéskiszabási körülmények között említi, hogy enyhítő körülményként értékelte a vádlott beismerő vallomását, mert a vádlott a tényállásban leírt tényeket nem vitatta, bűnösnek is érezte magát, végül pedig a 4. oldalon az előzetes mentesítés indokai körében ismét kitért a vádlott beismerő vallomására, megbánására.

Az elsőfokú ítéletből valójában ki lehet következtetni, hogy a vádlott a vádirati tényeket nem vitatta, így ezen alapul az ítéleti ténymegállapítás is. Az elsőfokú bíróságnak jobban ki kellett volna fejtenie azt, hogy éppen azért mellőzte a további bizonyítást, mert a vád, a védelem és a vádlott együttesen elfogadta a vádirati tényeket (Be. 163. § (4) bekezdés c) pont). Nyilván az így mellőzött bizonyításról - tehát, hogy mi támasztotta volna még alá az ítéleti tényállást a vádlott beismerésén túl - nem kell szót ejteni az ítéletben.

A törvényszék által elkövetett eljárási szabálysértés az ügy érdemi elbírálását ily módon nem befolyásolta.

Véleménye szerint az elsőfokú bíróság a vádbeli bűncselekmény jogi minősítésekor részben eltért a vád szerinti minősítéstől. Sem a minősítésnél, sem a büntetés kiszabásánál nem tett említést a folytatólágosság kérdéséről, az indokolásban adós maradt annak kifejtésével, hogy a több alkalommal fogadott, felvett, utalt összegeket miért egymozzanatú elkövetésnek minősítette.

A helytálló - a vádirati tényállás adatait tartalmazó - ítéleti tényállás alapján tehát hiányos a cselekmény jogi minősítése, az elsőfokú bíróság a vádirati minősítéstől eltérően elmulasztotta megállapítani a folytatólágos elkövetést.

A törvényszék részben tévedett a büntetés kiszabásakor is. A fellebbező ügyész mind a kiutasítás, mind az előzetes mentesítés tekintetében helyes álláspontot foglalt el. A vádlott ... állampolgár, ország1-ben élt és dolgozott, a bejelentett lakóhelye is ott található. Magyarországon csak 2018. október 15. óta lakik ideiglenesen, és 2018. november 24. óta dolgozik próbaidővel. Bérelt lakásban él ugyancsak külföldi állampolgárságú férjével, aki nigériai állampolgár, munkával, jövedelemmel nem rendelkezik, a család tagjai otthonról támogatják. A vádlottnak a férjével közös, óvodáskorú gyermekükkel a rendelkezésre álló adatok alapján nincs olyan magyarországi kötődése, ami indokolhatná a kiutasítása mellőzését, a kiutasítás alkalmazásának a törvényi előfeltételei fennállnak.

Utalt arra is a Fellebbviteli Főügyészség, hogy a törvényszék a vádlott javára szóló enyhítő körülményeket többszörösen figyelembe vette, nem csak a szabadságvesztés büntetés mértékének meghatározásakor, hanem a végrehajtás felfüggesztésének és a felfüggesztés tartamának meghatározásakor is, továbbá ezek alapján az indokolt kiutasítást mellőzte, valamint még előzetes mentesítésben is részesítette.

Megjegyezte, hogy az ítélet 3. oldal közepén írt enyhítő körülmények között a büntetlen előélet és a fiatal felnőtt kor egyidejűleg nem értékelhető a vádlott javára. A családi élet és az anyagi körülmények rendezettsége nem minősül enyhítő körülményeknek. Ugyancsak nem enyhít, mert a bűncselekmény megvalósulása szempontjából nincs jelentősége, hogy az eljárás alá vont személy gazdagodik-e a pénzmosás jellegű bűncselekmények tárgyát képező pénzzel, mint ahogy annak sem lehet enyhítő hatása a vádlottra nézve, hogy aki a pénzt ténylegesen megszerezte, az ellen eljárás nem indult, hiszen a vádlott kívánta őt inkognitóban tartani. Súlyosító körülmény viszont a vádlott terhére a folytatólágos elkövetés.

Az ily módon helyesbített bűnösségi körülményekre és a vád tárgyává tett bűncselekmény tárgyi súlyára figyelemmel a törvényszék által alkalmazott joghátrányt nem szolgálja kellően a büntetési célokat, azok megváltoztatása indokolt a vádlott terhére, az ügyészi fellebbezés tartalmának megfelelően.

Mindezek alapján azt indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a jogi minősítés, az indokolás és a büntetés kiszabása körében pontosítsa az átiratban foglaltaknak megfelelően, a rendelkező részt változtassa meg akként, hogy a bűncselekmény folytatólágosan elkövetettként minősül, a vádlott büntetését súlyosítsa azzal, hogy őt a Btk. 59. § (1) és (3) bekezdései alapján a Btk. 60. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel Magyarország területéről határozott időre utasítsa ki, és az előzetes mentesítésben részesítését mellőzze, míg egyebekben a törvényszék ítéletét hagyja helyben.

A másodfokú nyilvános ülésen a védő a vádlott javára jelentkező enyhítő körülményeket hangsúlyozta, emellett - az elsőfokú bíróság indokaival egyezően - érvelt a kiutasítás mellőzésének helyessége és az előzetes mentesítés nyomatékos indokai mellett. A vádlott kiskorú gyermekének óvodálatogatási igazolásának bemutatásával előadta, hogy a gyermek Magyarországon született és itt is nevelkedik, szocializálódik, ezen túlmenően a vádlotti is hazánkban dolgozik, kötődése tehát álláspontja szerint egyértelműen fennáll. Az a körülmény, hogy milyen jellegű a terhére rótt bűncselekmény, meglátása szerint nem befolyásolhatja az előzetes mentesítésben részesítését. Összességében ezért az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A vádlott a személyi körülményei körében előadta, hogy magyarországi munkahelye megszűnt a büntetőeljárás miatt, és ugyanezen okból elhelyezkedni sem tud, így jelenleg a férje jövedelméből élnek.

Csatlakozva védőjéhez kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását.

A fellebbezés alapos.

A másodfokú bíróságnak elsőként is a felülbírálat terjedelmével kapcsolatos főügyészi okfejtés kapcsán kellett állást foglalnia, amellyel azonban nem értett egyet.

A 2018. december 12-i tárgyalási jegyzőkönyvből kitűnően az elsőfokú bíróság a kellő törvényi kioktatás után nyilatkozta a jogosultakat jogorvoslati jogukról. Ekkor az ügyész egyértelműen megállapíthatóan a kiutasítás mellőzését és a vádlott előzetes mentesítésben részesítését sérelmezte.

Ez a főügyészség szerint viszont nem értelmezhető a Be. 583.§ (3) bekezdés a) pontja szerinti fellebbezésként, ezért a felülbírálat teljes körű, és ebből eredeztethető az elsőfokú bíróság (csekélynek nem tekinthető, de hatályon kívül helyezést mégsem eredményező) azon eljárási szabályszegése is, hogy ítéletéből teljes egészében hiányzik a bizonyítékok értékelésére vonatkozó és a jogi indokolás.

A hivatkozott törvényhely szerint fellebbezésnek van helye kizárólag a kiszabott büntetés vagy az alkalmazott intézkedés neme és mértéke vagy tartama ellen is.

Az Alaptörvény 28. cikke szerint a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambulát, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

A jogszabályhoz fűzött Kommentár [Kommentár a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvényhez Főszerkesztő: Polt Péter, Wolters Kluwer - Jogtár] szerint a teljes körű felülbírálat alól a korlátozott felülbírálat esetei jelentenek kivételt. A másodfokú bíróság felülbírálata a korlátozott fellebbezés terjedelméhez igazodik, ha egyetlen fellebbezés sem a tényállás megalapozottságát, a bűnösséggel kapcsolatos rendelkezést vagy az eljárási szabályok megtartását kifogásolja, hanem fellebbezést kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdésében meghatározott szűkített tartalommal jelentették be a jogosultak. Ebbe a körbe tartoznak a Be. 671. §-ában felsorolt ún. egyszerűsített felülvizsgálat tárgya alá tartozó esetek.

A törvényjavaslat indokolása „II. Miért van szükség új büntetőeljárási törvényre?” cím alatt rögzíti:

Jelentős társadalmi igény mutatkozik továbbá az eljárások időszerű befejezése, valamint a büntető igazságszolgáltatás hatékony működése iránt, melynek lényege, hogy a bűncselekmények elkövetőit - de csak őket - kivétel nélkül, minél kevesebb társadalmi ráfordítás mellett, tisztességes eljárásban vonják felelősségre. Szükségszerű, hogy az állam minden eddiginél jobban kifejezze: a sérelmet szenvedett fél mellé áll, és a büntetőeljárás lefolytatását érdemben elősegítőkre is partnerként tekint.

A törvény a másodfokú bírósági eljárásban megtartja főszabályként a teljes körű felülbírálatot és szűk körben lehetővé teszi felülbírálat korlátozott formáját, amely azt jelenti, hogy a tényállás az elsőfokú ítéletben megállapítottak szerint rögzül, és annak helyességét a másodfokú bíróság nem vizsgálja. Korlátozott felülbírálatra van lehetőség, ha a fellebbezés kizárólag a kiszabott szankció nemét, illetve mértékét vagy tartamát, az ítéletnek az egyszerűsített felülvizsgálati eljárás tárgyát képező rendelkezését, a szülői felügyeleti jog megszüntetése iránti indítványt, illetve a polgári jogi igényt érdemben elbíráló rendelkezését, vagy a felmentő ítélet vagy az eljárást megszüntető határozat indokolását sérelmezi. A másodfokú bíróság a korlátozott felülbírálat keretei között is hivatalból vizsgálja az esetleges abszolút és relatív eljárási szabálysértéseket, amelyek az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését vonják vagy vonhatják maguk után.

A fellebbezés okait és tárgyát a törvény – a hatályos szabályozással egyezően – nem korlátozza. Fellebbezésnek ugyanis helye van jogi, illetve ténybeli okból egyaránt. A jogi okra alapított fellebbezés az elsőfokú bíróság anyagi jogszabálysértését sérelmezi, mely kiterjedhet a törvénysértő bűnösség megállapításra, valamint a felmentő és megszüntető rendelkezésekre, a cselekmény jogi minősítésére, az ezzel összefüggésben alkalmazott szankcióra és egyéb jogkövetkezményekre. Jogi okra alapított az a fellebbezés is, mely az elsőfokú bíróság perrendvitelét sérelmezi, ebbe a körbe sorolandók az abszolút és relatív eljárási szabálysértések és a bizonyítási szabályok megsértésére történő hivatkozás.

Ugyancsak a hatályos szabályozással egyezően tartalmazza a törvény azt is, hogy a fellebbezés - tartalmát tekintve – az ítélet és az ügydöntő végzés rendelkező részének bármely döntését, illetőleg az indokolását sérelmezheti. Ebből a szempontból a bűnösség kérdésében hozott döntés, a cselekmény minősítése, az alkalmazott büntetés vagy intézkedés neve és mértéke, továbbá az egyéb, a büntetőjogi főkérdéssel is összefüggő rendelkezés, mint lefoglalt dologról vagy a felmerült bűnügyi költségről való döntés egyaránt támadható a rendes jogorvoslattal.

A törvény újdonsága a hatályos eljárási törvényben szűk körben ismert korlátozott fellebbezés eseteinek kiterjesztése. A korlátozott fellebbezés azt jelenti, hogy a fellebbezés a büntetőjogi főkérdés érintetlenül hagyása mellett csak a törvényi előírás szerint megjelölt rendelkezéseket vagy azok valamelyikét, illetőleg kizárólag az indokolást sérelmezi. A hatályos Be. szabályozása alapján, ha a fellebbezés kizárólag az ítéletnek az elköbzásra, vagyonekőbzásra, a pártfogó felügyelet elrendelésére, lefoglalásra, polgári jogi igényre, a szülői felügyeleti jog megszüntetésére, vagy a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezése ellen irányul, a másodfokú bíróság az ítéletnek csak ezt a rendelkezését bírálja felül. A törvény bővítve a korlátozott fellebbezés eseteit, lehetőséget ad a fellebbezés bejelentésére kizárólag a kiszabott büntetés vagy az alkalmazott intézkedés neve és mértéke vagy tartama, illetve az ítéletnek az egyszerűsített felülvizsgálati eljárás tárgyát képező rendelkezése, a szülői felügyeleti jog megszüntetése iránti indítványt, illetve a polgári jogi igényt érdemben elbíráló rendelkezése, vagy a felmentő ítélet, valamint a megszüntető határozat indokolásának tartalma ellen is. A kizárólag a büntetés vagy az alkalmazott intézkedés neve és mértéke vagy tartama ellen bejelentett fellebbezés (szankciós vagy mértékes fellebbezés) esetén a jogorvoslattal élő a bűnösséget nem, csak az azzal összefüggésben kiszabott szankciót, annak nemét, illetve mértékét sérelmezi.

A Be. jogalkotó által is kimondott célja tehát az időszerű és hatékony (azaz a lehető

legszücskésebb költséget és emberi erőforrást igénylő) processzuális jogszabály megalkotása volt. A korlátozott felülbírálatra vonatkozó rendelkezések is ezt tükrözik vissza: ha az érintett az eljárás legidőigényesebb (és ebből következően minden szempontból a legnagyobb ráfordításokat megkövetelő) kérdést - vagyis a büntetőjogi főkérdést (a bűnösséget, az azt megalapozó tényállást, és a bizonyítékok értékelését, amelyen a tényállás alapul) nem teszi vitássá, az jelentősen leegyszerűsíti a határozat indokolását, egyúttal komoly korlátok közé szorítja a másodfokú felülbírálat terjedelmét.

Az igaz, hogy az előzetes mentesítés olyan, a kiszabott szabadságvesztéshez kapcsolódó, és a bíróság mérlegelésétől függő egyéb rendelkezés, amely a szabadságvesztés nemét, mértékét egyáltalán nem befolyásolja. Az erre alapított ügyészi érvelés az ítéletábra álláspontja szerint azért hibás, mert a mentesítés nem egészen büntetéskiszabási rendelkezés: az mindössze az elítélést kimondó bírósági ítélet jogerőre emelkedésével beálló hátrányos jogkövetkezmények alóli - bírói mérlegelésétől függő - rehabilitáció.

Ezzel együtt is, a fentebb részletezett értelmezést segítő iránymutatások egyikéből sem olvasható ki olyan jogalkotói akarat, hogy a bűnösség eldöntését (sőt, magát a kiszabott szabadságvesztést és a próbaidőre történő felfüggesztést) egyáltalán nem sérelmező ügyészi fellebbezést olyan, valójában adhéziós arculatú, a felelősségi és a büntetés kiszabására vonatkozó szabályokon kívül eső rendelkezést támadó részére figyelemmel úgy kellene értelmezni, hogy amiatt a felülbírálat kiterjed a tényállásra is. Ez a felfogás teljes mértékben ellentétes volna a jogalkotói akarral és a józan ésszel is. Ha maga a büntetést sérelmező jogorvoslat nem nyitja meg a teljes körű felülbírálatot, akkor a büntetéshez tapadó (járulékos jellegű) rendelkezés is osztja a mértékes fellebbezés jogi sorsát.

Ily módon a másodfokú bíróság álláspontja az volt, hogy az elsőfokú bíróság egyáltalán nem sértett perjogi szabályokat, mikor az ügyész vitathatatlanul és kizárólag az alkalmazott joghátrányt támadó jogorvoslati nyilatkozatát a Be. 583.§ (3) bekezdés a) pontjába illeszthetőnek találta, és ennek megfelelően ítéletének indokolását is a Be. 562.§ (2) bekezdésében írt lehetőséghez igazította. Ekként nem kifogásolható, hogy az ítélet nem tartalmazza azon bizonyítékoknak a megjelölését, amelyekre a bíróság a döntését alapozta, valamint annak indokolását, hogy a bíróság a tényállás megállapításánál milyen bizonyítékokat és miért vagy miért nem fogadott el.

A jogi minősítés egyébként - az alább kifejtendők szerint - a tényállás megalapozottságának vizsgálata nélkül is kötelező felülbírálati tárgykört képez, így a főügyészség annak megváltoztatására irányuló indítványa önmagában a korlátozott másodfokú vizsgálódás miatt még nem vált okafigyottá.

A Be. 590.§ (5) bekezdésében írtak szerint eljárva a másodfokú bíróság megállapította, hogy a Be. 607. § (1) bekezdése, valamint a 608. § (1) bekezdése szerinti - az ítéletet hatályon kívül helyezését eredményező - eljárási szabálysértést nem valósított meg.

A fellebbezés jogalapjára tekintettel a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja alapján az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottsága nem volt vizsgálható, így az általa megállapított történeti tényállás a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A személyi körülményekben bekövetkező változásokra azonban a fenti korlátozás nyilvánvalóan nem érvényesül, így e vonatkozásban a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által rögzítetteket annyiban módosítja, hogy a vádlott munkaviszonya időközben megszűnt, jelenleg házastársa jövedelméből élnek.

Ezt meghaladóan, mivel a vádlott - végső soron beismerő vallomásként elfogadott - nyilatkozatát az elsőfokú bíróság (helyesen) nem fogadta el a bűnösség beismeréseként, ennek, valamint a korlátozott fellebbezésnek a figyelembevételével végezte el a másodfokú bíróság Be. 590. § (5) bekezdés b), c) és d) pontján alapuló további vizsgálatot, melynek eredményeképpen megállapította azt is, hogy a tényállásban rögzítettek alapján az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, így felmentésének, illetve az eljárás megszüntetésének nem volt helye.

A cselekmény jogi minősítése körében az elsőfokú bíróság helyesen ismerte fel, hogy a tényállásban írtak a Btk. 399.§ (2) bekezdésében rögzített elkövetési magatartás megállapítására nyújtanak alapot.

Minthogy a banki műveletek (számlára érkezés után készpénzes felvétel) sem pénzügyi műveletnek, sem gazdasági tevékenységben való felhasználásnak nem tekinthető, ahogyan egy egyszerű pénzátutalás sem (valaki más számlájára), és a számlára érkező pénzüsszegen fennálló jog vagy a dolog eredetének eltitkolása sem valósult meg (a feltárára irányuló köteleesség hiányában), így kizárólag a más személy büntetendő cselekményéhez járuló, vagyontranszformáció nélküli elkövetési mód jöhetett számításba.

A (2) bekezdés szerinti megszerzés történhet a saját maga vagy harmadik személy részére. A dolog eredetére mint objektív tényállási elemre kiterjedő tudat - mint a szándékosság eleme - azt jelenti, hogy az elkövető tisztában van a dolog és valamely más bűncselekmény közötti viszonytal, de nem szükséges, hogy a másik büntetendő cselekmény pontos részleteivel (ki volt az elkövető, mit is csinált pontosan) is tisztában legyen. Ez az alakzat nem célzatos bűncselekmény, azaz az elkövetőnek nem célja az eredet elleplezése, az elkövető tudata csupán arra terjed ki, hogy a dolog bűncselekményből származik, s ennek ismeretében (ebbe belenyugodva) fejti ki az elkövetési magatartásokat.

A pénzmosás bűnkapcsolati alakzat, így szükségképpen egy más által, vagy az elkövető által korábban elkövetett cselekményhez kapcsolódik, ekként a büntetendő pénzmosási alakzatok úgy is felfoghatók, mint amelyeket a jogalkotó a büntetlen utócselekmények köréből kiemelt és büntetni rendelt (vö. BH2014. 7.). A „piszkos” pénzre történő elkövetés csak abban az esetben értékelhető természetes egységnek, ha az ugyanazon pénzüsszegen vonatkozó különböző magatartásokban ölt testet. Ugyanakkor folytatólagosság megállapítására van lehetőség akkor, ha a tettes azonos akaratelhatározásból akár egy, akár több alapbűncselekményből származó dolgot szerez meg, rövid időközönként, több alkalommal. Ilyen szempontból az is közömbös, hogy az alapbűncselekményt egy vagy több személy követte-e el, és nincs jelentősége annak sem, hogy hány bankszámlának a felhasználásával került sor a megszerzői magatartás kifejtésére.

Tekintve, hogy az irányadó tényállás szerint a vádlott 2015. augusztus 24. és 2015. szeptember 11. napja között - általa is tudottan - összesen három bűncselekményből származó 39.236.873 forintot vett fel, illetve utalt tovább a saját nevére nyitott bankszámlákról, a folytatólagosság Btk. 6.§ (2) bekezdésében írt valamennyi feltétele megvalósult.

A minősítés tehát ennyiben helyesbítést igényelt a Be. 590.§ (5) bekezdés c) pontja alapján.

Az elsőfokú bíróság a joghátrány alkalmazása szempontjából jelentős büntetéskiszabási tényezőket alapvetően helyesen tárta fel.

Az e tekintetben kifejtett indokolást - a főügyészi indítványra is tekintettel - helyesbíti azzal, hogy a vádlott feddhetetlen előélete az 56/2007. BK vélemény II/1. pontja értelmében kizárólag a fiatal felnőtt korról nyerhet a vádlott oldalán értékelést (ezzel egyidejűleg a büntetlen előélet

nyilvánvalóan nem).

Osztotta a másodfokú bíróság azt az ügyészi álláspontot, hogy önmagában a rendezett személyi és családi körülmények a vádlott javára nem értékelhetők, miként az sem, hogy a pénzmosásból származó pénzzel nem a vádlott gazdagodott. Az adott cselekmény éppen azáltal válik jogszerűtlen magatartássá, mert az elkövető a dolog bűnös eredetét a jogszerűség látszatával leplezi el, az elkövetési magatartás is a más által elkövetett alapbűncselekményhez kapcsolódik, és tipikusan arra irányul, hogy a pénzmosás elkövetője alapvetően ne legyen köthető ehhez a személyhez, de az ily módon „tisztára mosott” pénz visszajusson hozzá.

Ellenben további súlyosító körülmény a folytatólagos elkövetés.

Ezzel együtt is, az elsőfokú bíróság gondosan mérlegelve választotta meg a Btk. 79. §-ában írt büntetési céloknak, valamint a Btk. 80. §-a szerinti büntetéskiszabási elveknek egyaránt megfelelő szabadságvesztés büntetést, annak mértékét és a próbaidőre történő felfüggesztést. A próbaidő tartamát fellebbezéssel nem is érte támadás.

A végrehajtási fokozat, és a végrehajtás esetén a feltételes szabadság legkorábbi időpontjának meghatározása is a Btk. megfelelő szabályain alapult.

Ugyanakkor a másodfokú bíróság - egyetértve a főügyességgel - semmilyen okot és alapot nem talált a vádlott előzetes mentesítésben részesítésére.

A pénzmosás elkövetőinek kézrekerítése és felelősségre vonása kardinális bűnüldözési és társadalmi érdek, kiváltképpen azért, mert a terrorizmus finanszírozásának megakadályozására is ez az egyik leghatékonyabb eszköz a pénzügyi rendszereknek a pénzmosás, valamint terrorizmus finanszírozása céljára való felhasználásának megelőzéséről szóló, 2005. október 26-i 2005/60/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv preambuluma szerint.

„A bűnözőknek és társaiknak a bűnözésből származó bevételek eredetének leplezésére vagy a jogszerűen, illetve a jogellenesen szerzett pénzeknek terrorista célokra való átirányítására irányuló erőfeszítései súlyosan veszélyeztethetik a hitelintézetek és pénzügyi szolgáltatók megbízhatóságát, épségét és stabilitását, valamint a pénzügyi rendszer egésze iránti bizalmat. A Közösség fellépése szükséges ezen a területen annak elkerülése érdekében, hogy a tagállamok olyan intézkedéseket fogadjanak el pénzügyi rendszereik védelme érdekében, amelyek nem lennének összhangban a belső piac működésével, valamint a jogállamiság és a közösségi közrend szabályaival.”

A magyar törvények [vö. a pénzmosás és a terrorizmus finanszírozása megelőzéséről és megakadályozásáról szóló 2007. évi CXXXVI. törvény, Btk.] is ennek alárendelten, alapvetően nemzetközi egyezményeken és európai uniós aktusokon alapuló kötelezettségnek eleget téve, és Magyarország védelme miatt civil és büntetőjogi eszközökkel kívánják visszaszorítani a pénzmosást, és azon keresztül a terrorizmus anyagi támogatását.

Fokozott társadalmi érdek fűződik tehát az ilyen jellegű bűncselekmények elkövetői esetén az általános megelőzési célok érvényre juttatása iránt annak érdekében, hogy a büntetés hatékonyabban tartson vissza másokat hasonló jellegű bűncselekmények elkövetésétől.

Éppen ezért az előzetes mentesítésre való érdemesség csak kivételesen állapítható meg a vádlott esetében, ahhoz a szokásos enyhítő körülményeket meghaladó különös méltánylást érdemlő ok fennállta szükséges, de ilyet a másodfokú bíróság nem észlelt. Az, hogy a vádlott büntetlen előéletű, és a cselekményét megbánta, valamint, hogy egy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik, önmagában nem elegendő a rehabilitációhoz. Például alkalmas lehetett volna erre az, ha a

bűncselekmény feltárásához, a pénz forrásának, vagy átvevőjének felkutatásához hozzájárul, segítve a bűnüldözést, de a vádlott ebben nem működött közre (ily módon egyébként tévedésre alapított védekezése sem minősíthető feltáró jellegű beismerő vallomásnak).

Mindemiatt a másodfokú bíróság a Btk. 102.§ (1) bekezdésén alapuló rendelkezést mellőzte.

Ugyancsak helytelen volt, hogy az elsőfokú bíróság - az ügyészi indítvánnyal szemben - nem alkalmazott kiutasítás büntetést a vádlottal szemben.

A nyomozás teljes tartama és a vádemelés idején is külföldön élt életvitelszerűen a ... állampolgárságú vádlott, Magyarországon albérletben 2018 novembere óta tartózkodik, és az elsőfokú ítélet óta munkahelyét is elvesztette. Házastársa ... állampolgár, aki letelepedési engedéllyel szintén nem rendelkezik, és menekültkénti elismerésben sem részesült, legfeljebb ideiglenes tartózkodásra jogosult hazánkban. A vádlott kiskorú gyermeke csak óvodáskorú, neki sincsenek tehát Magyarországon komolyabb kötődései.

Emellett az általa elkövetett bűncselekmény körülményeiből alapvetően az állapítható meg, hogy ideköltözését megelőzően azért érkezett Magyarországra, hogy törvényeit semmibe véve bűncselekményt kövessen el.

Mindemiatt az országban való tartózkodása nemkívánatos, és ezért a másodfokú bíróság a Btk. 59.§ (1) bekezdése alapján, a Btk. 60.§ (2) bekezdésében írt tételkeret között 5 évi időtartamra kiutasítás büntetést is kiszabott vele szemben.

A bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés törvényes.

A fentiek alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606.§ (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyéb helyes rendelkezéseit a 604.§ (1) bekezdés a) pontja és 605.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A védői díjból álló bűnügyi költséget a vádlott a Be. 613.§ (1) bekezdése és 574.§ (1) bekezdése alapján a vádlott köteles az államnak megfizetni.

Budapest, 2019. május 22.

Máziné dr. Szepesi Erzsébet s.k., a tanács elnöke	dr. Borbás Virág Bernadett s.k., előadó bíró	dr. Feledi Tamás s.k., bíró
--	---	--------------------------------

A Fővárosi Törvényszék 2018. december 12. napján kihirdetett 20.B.770/2018/17. számú ítélete a Fővárosi Ítéletábra mint másodfokú bíróság 5.Bf.33/2019/10. számú ítéletében írt módosításokkal 2019. május 22. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2019. május 22.

Máziné dr. Szepesi Erzsébet s.k.,
a tanács elnöke

